

L'OMBRA ROGENCA DE LA LLOBA

[Fragment]

Jo sóc aquell que em dic Ròmul, romà
de gest cansat i irònic, pensatiu,
de perfil encunyat a les monedes.
M'agraden Mahler, Mozart sobretot.
I el silenci dels astres. Tinc mil anys.

No us contaré la coneguda història
ni us descriuré el paisatge on he viscut:
aquell riu ample, amb tarongers florits,
i, més amunt, la terra roja i dura
d'oliveres i vinya, el cel d'estiu
com la fulla esmolada d'una espasa.
I a prop la mar, la mar que tant estimo.

Aquí he viscut i això coneix. Mireu:
funesta és l'aigua per al blat madur,
funest el vendaval per a l'arbreda,
funestos per a mi els déus enfurits.
Dolç, en canvi, és l'arboç per a l'ovella,
dolça per als sembrats la lenta pluja
i dolça per a mi ta companyia.

Et vaig conèixer encara adolescent
d'ulls com obscures roses, com jardins
negres en la penombra. (I vaig pensar
que el negre era el color de la bellesa.)

L'onada antiga no la sap ningú,
però el mestral cabells descabellava.
Cabells com serps. Serpents sobre les sines.
Ferit estic de vidres estellats
(vidres endins, però, l'amor em crida).
Ferit estic de mots i de silencis,
de trossejada argila, asclades fustes,
poderoses forestes desolades.
L'or primitiu era una flor ferida

i aquells boscos que foren verdor pura
són abatuts avui a tall i cas.

(De noves penes em convé fer versos.
Tant com t'hauria amat, tant com t'hauria
besat els ulls i len-ta-ment els llavis.
—Els meus ulls negres: no com un llampec.
—I els dolços llavis: no com una espasa.)

Espases, si de cas, vindran més tard.
Tasses de neu s'enduien la florida,
pedres trencaven els espills de l'aigua,
boira cobria el rostre de la lluna.

Per tot arreu pistoles parabellum,
per tot arreu tricornis xarolats.
Tricornis i cavalls, a punta d'alba,
per prats humits, per sendes de foscúria.
Verd, Roig i Blanc. No pas penons anglesos.

Si cavalls passen, núvols passaran.
I hi ha un silenci ingenu de roselles
—papàvers innocents— mentre a les places
surten noies en flor, amb els ulls brillants
i jeans elàstics i cintura prima.

Tot comença amb un aire divertit,
tot comença amb un aire d'esperança
tan Verd com les destrals dels llenyataires,
tan Roig com les sotanes dels canonges,
tan Blanc com les membranes dels insectes.
Però l'home és més fràgil que la rosa.

Tot i així —cal tenir-ho molt present—
a ma vida privada no l'affecten
la còpula ancestral de les tortugues
ni les reserves d'or dels bancs suïssos.
Trio el menú: vedella amb moixernons;
i un priorat; i un suc de mandarina.
—Què més vol el senyor?

—Tranquil·litat.

Vull morir dolçament com les acàcies
que arriba abril i no rebroten. Vull...
(Bull l'olla al foc com deu bullir l'infern.)

L'infern de les bagasses espanyoles
que encara fan l'ofici als antics calls
d'Istanbul. Gonococs i treponemes.
(Les cartes que no he escrit. I aquell sonet
—verda en els verds de mentes boreals—
on la menta rimava amb els teus llavis.)

—Aquesta nit he somniat en tu.
(Molt t'he estimat, amiga, a totes hores.)
—Mai no puc jeure del mateix costat.
(I vos creieu en el descans etern?)
—Harmonitzava idees i paraules.
(L'obra ben feta és càntir que no raja.)
—Jo sempre he estat un home de principis.
(Alguns canons abans van ser campanes.)

I, per damunt de tot, el desconsol,
i els titulars suspectes dels diaris,
i les galtes de llet i de maduixa,
i l'arquejada neu del coll dels cignes,
i l'espiral de foc de les metàfores,
i el pubis ros de Venus Afrodita,
i els ossos dels amics que van morir,
i els crepuscles de cendra i de tenebres,
i el rostre de Déu Pare, i les presons,
i la garsa i la flor del taronger,
i les sabates netes dels diumenges,
i les fràgils conquilles submarines,
i el vent del nord tallant com un coltell,
i els rellotges parats a dos quarts d'onze,
i els reculls de sinònims i d'antònims,
i els sants de guix amb ulls de porcellana,
i el fil que ens porta, bons minyons, al fons
del laberint grotesc. No sóc Teseu.

Teseu, Teseu! On hem perdut el fil?
Amb fils teixim tapissos delicats

i, amb paraules, poemes resplendents;
però el revers és el secret, l'ordit:
guaita la cara oculta de la lluna
i la lletra petita dels contractes.

LA SOMBRA ROJIZA DE LA LOBA
[Fragmento]

*Aquel que llaman Rómulo soy yo,
un romano de gesto pensativo,
irónico y cansado juntamente,
de perfil acuñado en las monedas.
Mil años he vivido. Mozart, Mahler
y el silencio del cielo me enamoran.*

*No os contaré la historia ya sabida
ni hablaré del paisaje donde vivo:
los naranjos en flor, el ancho río,
la tierra roja y dura, más arriba,
con olivos y viña. Y en verano
el cielo como el filo de una espada.
Y muy cerca la mar, que tanto quiero.*

*Aquí vivo y esto es lo que conozco:
funesta el agua para el trigo en flor,
funesto para el soto el vendaval,
funesta para mí la ira divina.
Dulce, en cambio, a la oveja es el madroño,
dulce para la siembra el agua mansa
y dulce para mí tu compañía.*

*De adolescente te encontré: los ojos
como rosas oscuras o jardines
sumidos en penumbra. (Y supe entonces
que era el negro el color de la belleza).*

*Nadie sabe las olas que se fueron,
mas el mistral el pelo despeinaba.
Sierpes en los cabellos y en los senos.
Abren mi herida vidrios afilados
(vidrios punzantes, mas amor me llama).
Hieren mi alma nombres y silencios,
trozos de arcilla, astillas de madera,
poderosas florestas desoladas.
El oro antiguo era una flor herida
y los bosques que fueron frondas puras
se abaten hoy a tajos y recazos.*

*(Con nuevas penas forjaré mis versos.
Tanto te habría amado, tanto habría
besado labios y ojos len-ta-men-te.
—Mis ojos negros: no como un relámpago.
—Los labios dulces: no como una espada).*

*Las espadas, tal vez, vendrán más tarde.
Marchitaban la flor tazas de nieve,
piedras quebraban los espejos de agua,
niebla cubría el rostro de la luna.*

*Un sinfín de pistolas parabéllum,
un sinfín de tricornios charolados.
Tricornios y caballos, con el alba,
por senderos de sombra y prados húmedos.
¿Y los colores? Verde, rojo y blanco.
No de la fiera Albión el estandarte.*

*Pasan caballos, nubes pasarán.
Hay un silencio ingenuo de amapolas
—papáver inocente— y en las plazas
muchachitas en flor de ojos brillantes,
y de cinturas y de jeans elásticos.*

*Todo empieza con aire divertido,
todo empieza con aire de esperanza.
Verde como el destral del leñador,
Rojo como sotana de canónigo,
Blanco como la binza de un insecto.*

Pero el hombre es más frágil que la rosa.

*Sin embargo —y hay que tenerlo en cuenta—
a mi vida privada no le influyen
la cópula ancestral de las tortugas
ni las reservas de oro en bancos suizos.
El menú elijo: setas con ternera;
y un priorato; y zumo de naranja.
—¿Qué más quiere el señor?*

—Tranquilidad.

*Dulcemente morir, como una acacia
que llega abril y no rebrota. Quiero...
(Borbollonea la olla en el hogar
igual que en el infierno los pecados).*

*Infierno de bagasas españolas
que trabajan en barrios miserables
de un Estambul con blenorragia y sífilis.
Cartas que no escribí. Y aquel soneto
—verde en los verdes de polares mentas—
donde menta rimaba con tus labios.*

*—He soñado contigo en esta noche.
(Te he amado tanto, amiga, a todas horas).
—Nunca puedo dormir de un mismo lado.
(¿Podéis creer en el descanso eterno?)
—Armonizaba ideas y palabras.
(La obra bien hecha es cántaro sin agua).
—Yo siempre he sido un hombre de principios.
Hay cañones nacidos de campanas).*

*Por encima de todo, el desconsuelo,
inciertos titulares de periódico,
las mejillas de fresas y de leche,
arco de nieve el cuello de los cisnes,
el incendio espiral de las metáforas,
monte de Venus rubio de Afrodita,
un osario de amigos que murieron,
atardeceres de ceniza y sombra,
el rostro de Dios Padre, y las prisiones,*

*y la garza y la flor de los naranjos,
y los zapatos limpios del domingo,
y las frágiles conchas submarinas,
y el cuchillo afilado del mistral,
los relojes parados a las once,
las listas de sinónimos y antónimos,
santos de yeso, ojos de porcelana,
y el hilo que nos saca del grotesco
laberinto. Mas yo no soy Teseo.*

*;Teseo! ¿Dónde el hilo hemos perdido
para tejer tapices delicados,
versos fulgentes y palabras bellas?
El secreto es la urdimbre, es el reverso:
mira la cara oculta de la luna
y la letra pequeña del contrato.*

© Gerard Vergés – *L'ombra rogenca de la lloba*

© Ramón García Mateos – *La sombra rojiza de la loba* (traducción)